

In Memoriam van Zr Annie van Breukelen, zoals voorgelezen op haar uitvaart op vrijdag 4 november 2022 in de kapel van het Wereldhuis te Boxtel door medezuster Zr Joanna Dekkers.

Annie is geboren op 1^e Kerstdag 1922 en zou dus komende Kerst honderd jaar zijn geworden. Dit heeft ze helaas net niet meer mee kunnen maken. Ze was afkomstig uit Soest en de jongste in een liefdevol en gelovig gezin met 8 kinderen, 4 jongens en 4 meisjes. Ze kreeg dezelfde naam als haar overleden zusje, die slechts 4 jaar oud is geworden. Haar vader werkte op Paleis Soestdijk als onderhoudsman en was heel actief in de Katholieke Arbeidersvereniging en als armenmeester in de parochie. Haar moeder was coupeuse en had eerlijkheid en rechtvaardigheid hoog in het vaandel.

Annie kon goed leren en ging naar de MULO. Daarna werkte ze in een manufacturenwinkel, want ze hield erg van handwerken. Ook was ze heel actief in de Katholieke Aktie en hierdoor vaak weg van huis. Langzamerhand kreeg ze het verlangen om bekeringswerk in Afrika te gaan doen. Via via kwam ze bij de Witte Zusters terecht en hun eenvoud sprak haar wel aan. In 1946, vlak na de oorlog, trad ze in bij de Witte Zusters in Esch. Het postulaat en noviciaat vond ze soms wel overdreven streng, maar Annie wist ook dat dit maar tijdelijk was. Na haar professie, als ze eenmaal in de missie zou zijn, zou ze meer vrijheid krijgen, zo hield ze zichzelf voor.

Annie hoorde bij de eerste lichte zusters die in 1948 het internationale vormingsjaar in Algiers gingen volgen. Ze wilde graag verpleegster worden en liep daarom alvast stage in het ziekenhuis van Algiers. Na terugkeer in Nederland, kreeg ze echter een andere boodschap te horen: of ze niet liever onderwijzeres wilde worden, want dat was ook nodig. Zogezegd, zo gedaan en Annie schikte zich hiernaar. Ze ging

naar de kweekschool van de Zrs Franciscanessen in Veghel, samen met een andere zuster. Na nog een opfriscursus Engels in Liverpool was ze klaar voor de missie.

In 1953 werd ze dan eindelijk benoemd als onderwijzeres voor de missieschool in Sumve, Tanzania. Van tevoren ging ze eerst nog Swahili leren in Kagondo. Al een jaar later werd ze overgeplaatst naar Mombasa, Kenia, waar ze hoofd van een grote regeringsschool voor Aziatische meisjes werd, een hele verantwoordelijkheid. Tevens werd ze hoofd van de internationale gemeenschap met Canadese, Duitse en Nederlandse zusters. Ze had er een hele goede fijne tijd en vond het erg jammer dat ze in 1960 naar het Generaalat in Rome moest. Men wilde haar benoemen als novicemeesteres in Esch, ook al had Annie er niet echt oren naar, het gebeurde toch. Hiervoor volgde ze van tevoren een theologiecursus bij de Dominicanen in Toulouse.

Eenmaal terug in Esch, werd Annie naast novicemeesteres, ook overste van Sancta Monica. Helaas waren er in de jaren '60 al niet echt veel roepingen meer en traden er ook veel religieuzen uit. Annie vroeg zich af: wat doen we hier eigenlijk? Toen haar taak in 1968 erop zat, was ze blij weer te kunnen terugkeren naar Tanzania, dat inmiddels onafhankelijk was geworden. In Ndala gaf ze les op de school van de Witte Zusters, het 'Teaching Trainingcentre' en werd ze weer overste van de gemeenschap. Inmiddels waren veel zusters vervangen door lokale krachten, precies zoals Kardinaal Lavigerie dit bedacht had.

Dus keerde ze vier jaar later terug naar Nederland om les te geven op de r.-k.-basisschool in Mook, waar de zusters ook een huis hadden. Na nog een jaar als overste in het huis in Vorstenbosch, werd Annie samen met nog twee zusters, Zr Carine en Zr Odile, benoemd voor Heerlen. Hier wilde verschillende congregaties een Missionair Centrum oprichten

en ze konden de missiezusters daarbij goed gebruiken. Twaalf jaar lang werkte Annie hier met veel plezier aan haar nieuwe missie in Nederland: het stimuleren en activeren van het missionaire bewustzijn binnen de christelijke geloofsgemeenschap. Ze verzamelde landeninformatie, stond bezoekers te woord, was aanwezig bij acties en vergaderingen van allerlei maatschappelijke bewegingen, zoals de 8-mei beweging enz. Het was een interessante en roerige tijd.

Op een dag werd Annie gevraagd om assistente en secretaresse van het Provinciaal Bestuur te worden in Boxtel. Ze wilde eigenlijk helemaal niet weg uit Heerlen, want ze had het daar prima naar haar zin. Toch deed ze wat er van haar werd gevraagd, voor de zoveelste keer. Zes jaar lang heeft ze dit werk nauwgezet gedaan, waarna ze nog voor een jaartje terugkeerde naar Heerlen.

Toen het Missionair Centrum haar deuren sloot, koos Annie ervoor om samen met Carine en Odile, van haar pensioen gaan genieten in de gemeente van Warmond, waar al veel Witte Zusters woonden. Bijna twintig jaar heeft ze hier heel prettig gewoond, voordat ze uiteindelijk op haar 82^e in 2014 samen met Zr Carine Loohuis en Zr Corrie van Wijk, verhuisde naar Woonzorgcentrum Molenweide (nu Wereldhuis) in Boxtel.

Annie zou volgend jaar haar 75-jarig Professiefeest vieren. Dit heeft ze helaas niet meer mogen meemaken. Ze is onverwachts gestorven en zodoende hebben we geen afscheid van haar kunnen nemen. Wel heeft ze nog net op tijd van haar vervroegde verjaarsentje met haar familie kunnen genieten. Annie was een rustige, evenwichtige en bescheiden vrouw, die nooit heeft getwijfeld aan haar roeping. Ze was heel precies en nauwgezet en had een standvastig vertrouwen dat, ondanks problemen en moeilijkheden, alles goed zou komen. Hoe meer verantwoordelijkheid ze kreeg in haar leven, hoe meer ze groeide. Door haar slechte zicht kon ze weinig meer lezen en

had ze veel tijd nodig om haar eigen dingen te doen, maar klagen deed ze niet. Ze wilde graag onafhankelijk blijven en niemand tot last zijn. Lieve Annie, we zullen je missen. Dat je mag rusten in Vrede. Amen.